

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК НОВИЙ ШЛЯХ

THE NEW PATHWAY UKRAINIAN WEEKLY LE NOUVEAU CHEMIN HEBDOMADAIRE UKRAINIEN

Happy Canada Day!

3 Днем Канади!

Четвер, 30 червня 2011, Рік 81, Число 26 • Thursday, June 30, 2011 Volume 81, Number 26

US, EU Condemn Tymoshenko Trial

(RFE/RL) The United States and the European Union have condemned the upcoming trial [to begin on June 29] of former Ukrainian Prime Minister Yulia Tymoshenko for alleged abuse of power.

US State Department spokeswoman Victoria Nuland said "When the senior leadership of an opposition party is the focus of prosecutions out of proportion with other political figures, this does create the appearance of a political motive."

Jose Manuel Pinton Teixeira, the EU's ambassador to Ukraine, who attended a pre-trial hearing on June 24, criticized the crowded and stiflingly hot courtroom in Kyiv, saying "the conditions of this trial are inhumane."

Tymoshenko has been charged with abuse of office for signing a deal in 2009 to buy Russian natural gas at prices investigators said were too high, and without authorization to sign the deal.

Tymoshenko denies the charges, saying they are orchestrated by President Viktor Yanukovich to block her participation in upcoming parliamentary [2012] and presidential [2015] elections. The charges carry a sentence of between seven and 10 years.

The defiant Tymoshenko also described the judge, Rodion Kireyev, as the 'presidential administration's pup-

pet'. "No one has doubts that the Prosecutor's Office is privatized," she said.

"The courts are privatized. There is no justice. That's why what is going on today is the personal responsibility and personal revenge of Yanukovich against his main political opponent."

Thousands of Tymoshenko's supporters rallied outside the courtroom ahead of the pre-trial hearing, chanting her name to show their support. Tymoshenko arrived in the courtroom holding a pink rose... crossed herself... then took [out] a copy of the Ukrainian Constitution from her handbag. Sitting next to her was an aide who wore a white T-shirt emblazoned with the words "Freedom For Political Prisoners."

Tymoshenko has signed a pledge not to leave Kyiv but has not been detained so far in the investigation. However, several of her former top allies, including ex-Interior Minister Yury Lutsenko, have been imprisoned in other investigations, prompting the United States to raise concerns about "selective prosecution" in Ukraine.



Former Ukrainian Prime Minister Yulia Tymoshenko

Canada Ukraine Policy Discussed with Government

Ottawa - A delegation representing the Ukrainian Canadian community engaged in a half-day meeting on June 20th with senior public servants and politicians to discuss community priorities in Canada Ukraine relations as part of the formal Canada Ukraine Advisory Committee.

"The Ukrainian Canadian delegation made a full and frank presentation to the Government of Canada which focused on three key themes in Canada-Ukraine relations: 1) The importance of monitoring and respecting human rights in Ukraine; 2) respecting the rule of law and the rights of civil society; and 3) recognizing the critical necessity for transparency and good governance," stated Jaroslaw Balan, Chairman of the Ukrainian Canadian Congress - Canada Ukraine Committee.

Новий Шлях

The New Pathway Publishers, Limited
145 Evans Ave., Suite 210,
Toronto, Ont., M8Z 5X8 Canada

Publications mail agreement No. 40005756

Continued on page 3

Пам'ятник Тарасові Шевченку в Оттаві



У столиці Канади Оттаві 26 червня ц. р. відкрили пам'ятник поетові Тарасові Шевченку роботи відомого канадського скульптора українського походження Лео Мола.

Фоторепортаж з урочистої церемонії відкриття – в наступному числі "Нового Шляху".

Американський суд викликає Фірташа і Тимошенко

Суддя окружного суду південного округу Нью-Йорку Річард Салліван викликав співвласника "РосУкрЕнерго" Дмитра Фірташа та колишню главу уряду, провідника партії "Батьківщина" Юлію Тимошенко до суду. Про це повідомляє видання Kyiv Post, яке має у своєму розпорядженні копію ордеру судді.

Згідно з документом, Дмитро Фірташ та Юлія Тимошенко мають з'явитися в суді 22 липня. Крім того, за рішенням судді, до 13 липня сторони повинні спільно подати листа, в якому мають надати інформацію про суть позову і захисту, обґрунтування того, чому дана справа, на їхню

Продовження на стор. 2

In Brief

AUTHORITARIAN ACTIONS MAY UNDERMINE UKRAINE'S EUROPEAN ASPIRATIONS – EPP

Brussels, June 23 (*Interfax-Ukraine*) - The Presidency of the European's People Party passed on June 23 a declaration on Ukraine. The document contains strong criticism of the Ukrainian authorities and a warning against the continued encroachment of the rule of law in the country. The document was handed to heads of state and governments of the countries, whose political parties are members of the EPP. The declaration reads [in part]: "We express our deepest concern by the serious deterioration of the situation in Ukraine regarding the continuous abuse of [the] criminal justice system for political purpose, systematic encroachment on the rule of law through politically motivated prosecutions of former government ministers, most notably leader of the opposition, former Prime Minister Yulia Tymoshenko, civil society activists and media. Unfortunately, despite numerous public statements of EPP President [Wilfried Martens] and its Political Assembly, and resolutions

of the European Parliament and the Parliamentary Assembly of the Council of Europe, President Yanukovich and Ukrainian authorities continue to ignore them and pay lip service promising to remedy the situation, but in reality, doing everything to escalate it in the wrong and dangerous direction..."

NATO-UKRAINE WILL CARRY OUT RADIOACTIVE CLEAN-UP

(*UNIAN*) Ukraine and NATO will launch a joint ecological project soon, disclosed by the Information Policy Department of the Foreign Ministry of Ukraine. The regular session of the NATO-Ukraine Commission at a level of ambassadors took place in NATO Headquarters in Brussels on June 23, 2011 and was dedicated to be a priority of the foreign policy of Ukraine. [An agreement on the preparation of special measures for cleaning up the territory from the radioactive sources had been reached – *New Kerala*]. "The members of the meeting noted Ukraine's initiative to launch a joint NATO-Ukraine project on the removal of radioactive sources from military origin left since the Soviet times and their safe storage in specialized places," stated the ministry [and did not specify the area to be cleaned up].

UCC Congratulates Robert Sopuck, New Chair of Canada Ukraine Parliamentary Friendship Group

OTTAWA-June 23, 2011-The Ukrainian Canadian Congress congratulated Robert Sopuck, the newly elected chairman of the Canada Ukraine Parliamentary Friendship Group (CUPFG) at a meeting held June 20th on Parliament Hill. "In the upcoming year, I look forward to working as Chair to build on the many cultural and economic ties that exist between Canada and Ukraine," stated Sopuck.

"Bob comes from one of the most Ukrainian Canadian ridings in the country and we believe that he will continue to be a strong advocate for the interests of our community," stated UCC National President Paul Grod.

Mr. Sopuck replaces Mark Warawa as chair of the CUPFG. "I would like to thank outgoing chairman Mark Warawa for his tireless efforts and hard work on behalf of the Ukrainian Canadian community," said Grod.

The full list of the newly elected executive of the Canada Ukraine Parliamentary Friendship Group is shown below.

Chair, Robert Sopuck, MP, (Dauphin-Swan River-Marquette)

Vice-Chair, Peter Goldring, MP, (Edmonton East)

Vice-Chair, Peggy Nash, MP, (Parkdale-HighPark)

Vice-Chair (Senate), Senator Raynell Andreychuk

Secretary, James Bezan, MP, (Selkirk-Interlake)

Treasurer, Mark Warawa, MP, (Langley)

Director, Kevin Lamoureux, MP, (Winnipeg North)

Director, Senator David Smith

Director, Ted Opitz, MP, (Etobicoke Centre)

Director, Joy Smith, MP, (Kildonan-St. Paul)

Director, Wladyslaw Lizon, MP, (Mississauga-East Cooksville)

Director, Ed Komarnicki, MP, (Souris-MooseMountain)

Director, Linda Duncan, MP, (Edmonton East)



Robert Sopuck, MP,
Chair CUPFG

Canada Ukraine Policy...

Continued from page 1

The delegation highlighted community concerns and priorities in a number of areas including the need to continue to support Ukraine's democratic development, promotion of the rule of law, civil society and private sector development in Ukraine, and the need for vigilance in monitoring future elections and combating anti-democratic actions. The UCC presentation also stressed that free trade negotiations should insist on provisions safeguarding human rights and called for enhanced immigration to Canada.

The delegation met with senior officials from the departments of Foreign Affairs, CIDA, International Trade and representatives of three provincial governments. Community concerns were also shared with Bob Dechert, MP, Parliamentary Secretary to the Minister of Foreign Affairs, and Senator Raynell Andreychuk.

"Canada has a pivotal role in helping to foster the development of civil society groups working in the areas of human rights, education and law reform, as a vibrant civil society is the best guarantor of Ukraine's long-term democratic evolution", stated Ann Szyptur.

"Given the developments in Ukraine since the 2010 Presidential Elections, we call upon the Government of Canada to begin preparing now for the thorough monitoring of Ukraine's Parliamentary Elections in 2012," stated Bohdan Onyschuk. "Last October's local elections were seriously flawed, dismissed by the international community and rejected by the EU as not meeting international and European

standards for free and fair elections. In addition to again sending a sizeable delegation of Canadian observers to the 2012 election, Canada should give greater priority to long- and medium-term monitoring of the electoral process in Ukraine and on publicizing any anti-democratic machinations in the lead-up to the vote as they occur," stated Onyschuk.

"We encourage the Government of Canada use all of the tools at its disposal to communicate Canada's concern with some of the regressive developments in Ukraine and to warn the Ukrainian government of the potential consequences of its divisive and anti-democratic actions," stated Borys Potapenko.

The issue of the protection of human rights was also highlighted by the delegation. "We support measures to enhance trade relations between Canada and Ukraine, including a Free Trade Agreement between Canada and Ukraine, but for a Free Trade Agreement to be meaningful, it needs to contain sufficient assurances that Canadian investors will be protected, anti-corruption measures in Ukraine will be implemented and human rights will be protected," stated Zenon Poticzny.

The delegation from the Ukrainian community was composed of Jaroslaw Balan, Chairman of UCC Canada Ukraine Committee; Ann Szyptur, UCC Secretary; Bohdan Onyschuk, Chair of the Canada Ukraine Foundation; Zenon Poticzny, President, Canada-Ukraine Chamber of Commerce; Borys Potapenko, Executive Director, League of Ukrainian Canadians; Paul Migus, Ukrainian National Federation, Ottawa Branch President; and Taras Zalusky, UCC Executive Director.

**Чи Ви потребуєте
допомоги адвоката?
Ми можемо Вам
допомогти.**



Тарас Грицина Петро Гамівка

Подзвоніть до нас за приємною і професійною обслугою

Bloorcourt Professional Centre, 1081 Bloor Street West, Suite 200

(416) 532-8006

Ihor Ostash: "Attitude to Ukrainian Language in Canada is Fantastic"

NP- The Day's ("Den") Mykola Siruk interviewed Ukrainian Ambassador in Canada Ihor Ostash on June 17 and asked him about his time in Canada.

Ukraine's President Viktor Yanukovich recently decreed [June 16] that Ihor Ostash be relieved from his current positions as Ukraine's Ambassador to Canada and representative at the International Civil Aviation Organization (ICAO), which he has held since September 2006.

When I [first] called, you had not seen the President's decree on your dismissal. So how did you come to know this?

"I learned this from the Internet. But, to tell the truth, the decree was followed by a letter from the minister, which I think is normal practice."

And may this decision have been caused by the Canadian diaspora's attitude to the current leadership and to what is going on in Ukraine?

"I would not exaggerate this factor, although, naturally, the diaspora in Canada is rather powerful and exerts influence on the overall situation in Canada and on the decisions the Canadian government makes, especially regarding Ukraine. There have been an extremely large number of statements



Ukrainian Ambassador to Canada
Ihor Ostash

and appeals from the Ukrainian Canadian Congress and the Ukrainian World Congress about the situation in Ukraine. I think the relations between Ukraine and Canada will further depend on which way Ukraine will be developing. This is beyond any doubt. Canada has been repeatedly emphasizing in its statements that it is really important for it that Ukraine develop as a European, democratic, and rule-of-law state. In my opinion, these issues will continue to be of paramount importance for the Canadian government."

Could you forecast the attitude of

the recently formed Government of Canada to Ukraine?

"The Conservative government still remains in power after the elections... The only change is that it is a majority government this time. This will allow ministers to pay more attention to foreign policy matters. The number of foreign visits will be on the rise [and] there will be more interest in foreign political strategy. Indeed, Canada will be trying to project the image of a world leader - also in such matters as democratic development.

"But it seems that neither Canada's parliament, nor its government have made statements this year about "selective justice" and a worsened situation with democracy in Ukraine, while such messages have been coming from France, Germany, and the US."

To sum up your work in Canada, what were your main achievements in these four and a half years?

"We managed to raise bilateral Ukrainian-Canadian relations to [the] highest-level of political dialogue.

"Of paramount importance for me are negotiations on a free trade area. We recently finished a third round of the talks, with a fourth to take place in October in Ottawa. This brings us closer to the establishment of a free trade area or what may be called a 'Door to America'.

"It was also extremely important for us to thrash out differences in the question of visa requirements. Prime Minister Stephen Harper signed a memorandum on the exchange of young people [which] came into force last April. Under-35 [year old] Ukrainians and Canadians can travel for as long as a year to Canada and Ukraine, respectively, to study, work, or just see this country.

"Canadian experience is invaluable for us. The Canada-Ukraine Parliamentary Program [has] almost 30 young Ukrainian students [interns] training as assistants to Canadian MPs. Many graduates of this program now work at various international organizations, diplomatic corps, and political bodies. This is our untapped resource for the future."

This is what has already been done, and what is planned for this year?

"It is a special year, for the first Ukrainian settlers came to Canada 120 years ago. An important project is a monument to Taras Shevchenko in Ottawa. Ministers, Speaker of the Canadian Parliament's Senate, MPs, local government representatives, [Verkhovna Rada] Vice-Speaker Mykola Tomenko and a delegation from Kaniv are expected [at] the monument's unveiling on June 26. I think this will be a historic landmark for Ukrainian Canadians.

"June 23 will see the departure

of the Historic Train of Ukrainian Pioneers from Halifax to Western Canada, stopping over in Montreal, Ottawa, Toronto, Winnipeg, Saskatoon, and Edmonton, [with] festive events along the way.

"Getting this project ready, we studied archives and found a lot of information about the Ukrainians in Canada, which we want to share with the whole world. I would advise all Ukrainians to visit Facebook's page 'Canadian Train of Ukrainian Pioneers' and see the historical materials that radically change your idea of this 120-year-long history."

You spent four and a half years in Canada, where you, naturally, took interest in the experience of Canada's multiculturalism. Which lessons from Canada do you think our country should take into account as far as preservation of multiculturalism is concerned?

"The Father of Multiculturalism in Canada was Paul Yuzyk, a senator of Ukrainian origin. Indeed, this was quite an exalted political idea for Canada at the time. Canada's Ministry of Citizenship, Immigration and Multiculturalism instituted the Paul Yuzyk Prize [Award] two years ago for achievements in the field of multiculturalism, further proof of the considerable contribution Senator Yuzyk had made to Canadian history. We should learn from the extremely interesting Canadian experience - tolerance and respect for people of different ethnicities.

"The attitude to Ukrainians in Canada is very respectful. It is a very eloquent fact that there are fulltime English-Ukrainian schools in some Canadian provinces... [and] over a hundred schools that teach the Ukrainian language and culture. The attitude to the Ukrainian language in Canada is fantastic. I would like Ukraine to know this - especially against the backdrop of what we have seen lately, for example, attempts to close some Ukrainian schools. In my opinion, this is absolutely inadmissible."

What do you plan to do next?

"Now I would like to relax a little (laughs). Then we will think over our further prospects. Indeed, it was a very tense, albeit extremely interesting year.

"But, as for me. I made a very interesting observation: when I arrived in Ottawa, I was told that, in weather terms, it was the world's coldest capital. But now, four years later, I can say it was one of the world's warmest capitals for me and I will only keep warm memories of it.

"The date of my comeback to Ukraine is to be fixed by Ukraine's Foreign Minister. All I still have to do is carry out the two [main] projects scheduled for June and July."

Український Цвинтар Святого Володимира

Фірма виготовлення пам'яток

Eternity in Granite

вигідно розташована в офісі
Цвинтару пропонує

- Великий вибір граніту
- Індивідуальне оформлення на комп'ютері
- Професійні портрети та різьба
- Написи на будь-якій мові на бажання замовника
- Помірковані ціни

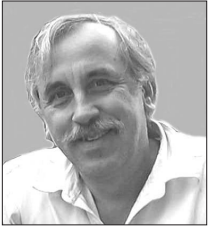


"Eternity in Granite" передає свої прибутки на утримання Цвинтару.

За подальшими інформаціями просимо звертатися до адміністрації.

УКРАЇНСЬКИЙ ЦВИНТАР СВЯТОГО ВОЛОДИМИРА
1280 Dundas Street West
Oakville, Ontario
L6M 4H9

Тел: (905) 827-1647 1-888-386-1264
Факс: (905)-847-6478



The View From Here

By Volodymyr Kish

The Trials of Leadership

I have been in managerial and leadership positions for most of my adult life. This includes both my real world working career as well as my extra-curricular organizational involvement that started in my teens. I did not seek to be a leader, yet fate and circumstance steered me into that role and I have been in it for most of the past forty years. I have run the gamut from chairing small committees of a few people to managing corporate organizations numbering in the hundreds.

To those who have not had any significant experience in management or been elected to executive positions in any kind of organization, these roles may seem somewhat of an ego trip, even glamorous and garbed in honour and glory. However, I can assure you from experience that those aspects, though not entirely absent, are but a very minor, peripheral facet of being in these positions. More significant is the fact that undertaking the responsibilities of leadership imposes some pretty substantial demands and constraints upon you as an individual.

To be effective as a leader, you must work longer and harder than those whom you lead or manage. The number of things you need to worry about increases exponentially. You are held to a different standard than those below you in the hierarchy. You are expected to always be knowledgeable on everything that is going on within your environment, to be able to quickly assess any issue or problem and always find the correct solution. Absolute dedication is taken for granted, and your personal wants and needs must always assume secondary priority. There is no such thing as an eight-hour working day.

Such high expectations are but the easiest part of the challenge. More stressful is the fact that there will never be a shortage of people who will take you to task and criticize you no matter what you do. Although we may all acknowledge the old adage that you can never please all the people all of the time, as a leader, there will be times when you will wonder whether you can please anybody at all, ever. There will always be people who think they can do your job better than you, and will make your life miserable when you do not acknowledge their suggestions, ideas or points of view. No matter how constructive and cooperative you try to be, people will attack your plans, your motives, and when all else fails, your character, your intelligence and your ethics.

Over the four decades that I have

been involved in such activities, I have found that the situation has progressively deteriorated as society has evolved in what we call the "modern" era. There is not the respect for leaders and positions as their used to be. Further, the scrutiny and level of uninformed criticism has reached disturbing proportions. To a great extent, holding our leaders more accountable for what they do and how they do it is a necessary, positive thing. However, as with all things, we must know when to draw the line, and I am beginning to think that we may have pushed transparency and expectations perhaps too far.

We see the direct result of these demands especially in the quality of political leadership we have had the past few decades in the Western world. Good people motivated by altruism and idealism are no longer willing to pay the price of running for office in our age of microscopic scrutiny and irresponsible media attacks and manipulation. Often, who we have running for office instead are the rich, the egotistical or the unscrupulous.

All of this is applicable to a greater or lesser extent to the people who run our various Ukrainian community organizations. Ukrainians, being who we are, are typically not a shy bunch and all too often, we are quick to criticize and lambaste those whom we do not agree with. Our leaders often put up with a lot of criticism and second-guessing that is questionable and unwarranted. Petty jealousies, biases, factional dogmatism, inflexibility, intolerance, unwillingness to compromise, historical enmities and outright stubbornness make the Ukrainian community and any organization associated with it extremely difficult to lead or run.

We are therefore indeed fortunate that we still have as many high calibre folks who are willing to put in the long hours and the energy towards a cause they feel strongly about. Their efforts and sacrifices are seldom adequately recognized or appreciated. As you read this, I would ask you to ponder for few minutes how much effort it takes to put out a paper like *Noviy Shliakh*, or to run an organization such as the UNF, UWO or UCC on either a local or national level, or our *Ridna Shkolas*, dance groups and choirs. Then consider the leaders and activists that make those organizations function and contribute so much to the Ukrainian community. The next opportunity you get, take a moment and show them your appreciation and give them your thanks for enriching our lives.



Tut I Tam

By Dr. Myron Kuropas

Is HURI Still Out There?

Ukrainian Americans have accomplishments in which they take great pride. They raised millions of dollars for the erection of a statue of Taras Shevchenko in Washington D.C., as well as the initial defence of John Demjanjuk, and the creation of three chairs of Ukrainian studies at Harvard University - language, literature, and history - under the aegis of the Harvard Ukrainian Research Institute (HURI).

Things have changed. The Shevchenko monument still stands but is in need of repairs. Fund-raising has hardly begun.

John Demjanjuk was recently convicted of being a war criminal during the Holocaust by a German court in the very country that conceived and implemented the Holocaust. Our community seems to have barely noticed.

Harvard is still out there but, in the words of one respected Ukrainian journalist, "HURI is not on my radar screen".

How did this happen? Before I address that question, permit me a brief history of HURI for those Ukrainian Canadians who may not be familiar with this institution.

The idea of Ukrainian studies at Harvard began as a project initiated by the Federation of Ukrainian University Students of America (SUSTA) in 1957. The prime mover behind this laudable effort was the late Stephen Chemych who soon became chairman of the Harvard Studies Chair Fund. Like many Ukrainians, I was excited about the project and spent time as a fundraiser. And, like many Ukrainians, I was soon disillusioned. By 1982, for example, Dr. Bohdan Vitvitsky (a.k.a. Wytwycky) took exception to the late Harvard History Professor Ihor Ševčenko's contention that material support of scholarship at Harvard by the Ukrainian community was valuable because "pure scholarship is our best political weapon." Dr. Vitvitsky argued that there was "no such thing as 'pure scholarship'" and that much scholarship, especially in history, is essentially political. He pointed to a book about just and unjust wars by Harvard scholar Michael Walzer, a Jew, who argued that Israel's wars were morally just. Was that too political? asked Vitvitsky. No one, he concluded, seemed to think so.

Rumblings about Harvard's direction began to pile up and, in 1998, I dropped my own two cents on the pile. In a *Ukrainian Weekly* column titled "The 'Grunts' Carry Us", I divided visible Ukrainian Americans into three groups: the academics, the business and professional people, and those who work in the trenches - the "grunts." I further divided academics into two

groups: the community-subsidized scholars who labour at or are associated with Ukrainian studies at Harvard, and "the free-lance academics, those who are professors at various universities but do not rely on Ukrainian donations for their livelihood. Assured sinecures by the generosity of our community," I continued, "the Harvard academics live in their own little world, blissfully oblivious to the rest of us. Almost all of what they publish is for the benefit of a handful of other academics who can comprehend esoteric language known but to a select few."

A case in point was Volume XIX of Harvard Ukrainian Studies, a 783 page tome devoted to "Rhetoric of the Medieval Slavic World." Three of the articles were written in Russian. Of the 36 articles in the volume, 25 were devoted to Muscovy. Michael Flier, who held the Ukrainian language chair, penned an article titled "Filling in the Blanks: The Church of the Intercession and the Archionics of Medieval Muscovite Ritual."

The highly respected historian Professor Roman Szporluk, and the witty James Ivan Clem wrote a gracious and lengthy response. Without dwelling on detail, suffice it to say that they were not amused.

Has anything changed at HURI? Yes, Professor Flier is now HURI director. Dr. Flier is Jewish. How many Ukrainians are there who direct Jewish Studies Centers in the United States? In Ukraine? In the World?

Unthinkable, right?

Have HURI publications changed? Judge for yourself. Volume 28 (2006) included 25 articles in the linguistics and philology section. Of these, only four can be even remotely related to the Ukrainian language. Topics included were "Serbo-Croatian Dialectology Revisited" and "Determination and Doubling in the Balkan Borderlands." There were 24 articles in the history and culture section of which two were in the Russian language, none in Ukrainian. Thirteen of the articles dealt with Russian topics. Articles included "Did Russians Ever Hope for Non-Autocratic Rule?" and "How Ivan Became 'Terrible'". Is this what we mean by "pure scholarship"?

The 28th volume was published in honour of Michael S. Flier on his 65th Birthday. Is it significant that Dr. Bohdan Vitvitsky was included among the *Tabula Congratulata*?

Is HURI still out there? Of course. But it is not the HURI the "grunts" who raised the money thought it would be.

Is HURI all bad? People tell me that the Harvard Summer Courses are still pretty good.



Camp Sonyashnyk Comes to Toronto

By Wasyl Pidzamecky

The Ukrainian National Federation of Canada will be operating children's day camps this summer in Toronto, Regina, Windsor and St. Catharines during July and/or August. The *Camp Sonyashnyk* programs are geared to children ages 5-13 who wish to learn more about their Ukrainian heritage. There are a wide

range of activities planned such as arts and crafts with a Ukrainian theme, outdoor games and activities, learning Ukrainian dance, as well as programs geared around holiday traditions.

In the third week of June, UNF National brought together the counsellors who were hired through the Canada Summer Students Employment Program at UNF Toronto Branch for an



L. to R.: Kalyna Taras, Eric Leaman, Amanda Chajkowski, Kristin Glover, Olya Melnyk, gerdany bead – making instructor, Wasyl Pidzamecky, Oksana Bablak



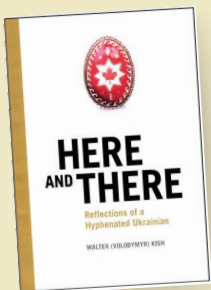
L. to R.: Eric Leaman, Kalyna Taras, Amanda Chajkowski, Oksana Bablak, Alexandra Polanska, Kristin Glover

orientation and training session lead by the UNF Summer Camps Organizer, Kristin Glover. Kristin will be travelling to Regina for the training of their counsellors in July. The training program involves the preparation of day-by-day schedules of activities, CPR first-aid training, research of cultural traditions and innovative ideas for presenting them to the young campers. A key element which is

stressed to the counsellors is to ensure that the cultural and recreational programming is enjoyable and fun.

Camp Sonyashnyk Toronto will be running from July 4th to July 29th. For more information, please visit the UNF Toronto website <http://unfortoronto.com/> or contact the Toronto Branch Office at 416-253-6002. For other UNF children's day camp centres, please visit www.unfcanada.ca.

BOOK by Walter Kish



New Pathway Publishers and Walter (Volodymyr) Kish, a regular columnist with this newspaper, have announced the publication of his first book, *Here and There – Reflections of a Hyphenated Ukrainian*. It is a compilation of the best of Kish's weekly columns published in *The New Pathway*. They have been grouped into chapters by theme, including Ukrainian History, Language, Culture and Traditions, Humour, Post Soviet Ukraine, The Orange Revolution, Daily Life, Kyiv, Lviv, Travel in Ukraine and Miscellaneous.

The book can be ordered from *The New Pathway*. The price is \$25.00. For more information, call 416.960.3424



Walter Kish

Published by New Pathway Publishers with the generous support of the UNF Foundation and the Shevchenko Foundation



To subscribe,
call 416-960-3424

UCC-NYAC Launches National Youth Survey Project

The Ukrainian Canadian Congress National Youth Advisory Council (UCC-NYAC) is proud to announce the launch of its youth survey project entitled "An Investigation of Youth Involvement in the Ukrainian Canadian Community."

At the XXIII UCC Triennial Congress it was resolved that the re-engagement of youth in the Ukrainian Canadian community be made a priority. Thus, the UCC-NYAC was formed, comprised completely of young adults. The major purpose of this committee is to give youth a greater voice in the affairs of the UCC, to gather information about youth involvement in the community and to advise the UCC on how to engage youth in ongoing projects.

In order to investigate the factors related to Ukrainian Canadian youth involvement, the UCC-NYAC has developed a survey aimed at young adults between the ages of 16-35. The goals of this survey include:

- Gaining demographic information about Ukrainian Canadian youth;
- Identifying factors which promote or hinder involvement of youth in the Ukrainian Canadian community;
- Defining what it means to "be Ukrainian" in the context of Canadian society; and
- Understanding the role of Ukrainian language skills in the 21st Century for Ukrainian Canadian youth.

This short survey, available both online and in paper format, will be distributed at Ukrainian festivals, community events and through social media. The survey will be available from June 2011 until January 2012. It is anticipated that a final report will be published in mid-2012.

Ultimately, these survey results will become a valuable source of information for all ethno-cultural community organizations looking to better engage their youth and foster the development of future community leaders.

To complete the survey, please visit ucc.ca or www.surveymonkey.com/s/UCC_NYAC_Youth_Survey

For more information:

Yuri S. Broda, UCC-NYAC Chairman & Project Co-leader, yuribroad@gmail.com
Oksana Prokopchuk-Gauk, Project Co-leader, ocp429@mail.usask.ca
Nadia Demko, Distribution Coordinator, nadia.e.demko@gmail.com

І знову звучить: “До побачення, Рідна Школо!”

У заквітчаний липовим цвітом день у Рідній Школі УНО Торонто-Захід відбувалося свято – одвічне шкільне родинне торжество, позначене особливою любов'ю до вчителя і учня, до школи, яка щосуботи дарувала найцінніше – знання мови і літератури, географії й історії, культури та традиції рідного українського народу.

Розпочалося свято урочистим входом до святкового залу під звуки шкільного вальсу тринадцяти матурантів Рідної Школи та їхнім опікуном Оксаною Левицькою. Школа вітала 78-ий випуск школи – юних хлопців та дівчат, які прийшли сказати їй “До побачення”.

У своєму вітальному виступі опікун класу Оксана Левицька поєднала роки навчання у школі з образом українського рушника. Разом вчителі та учні вишивали довгий і барвистий рушник шкільного життя, кожного року додаючи нові візерунки. Для вчителів учні завжди були у школі дітьми і назавжди залишаться ними.

Директор школи Михайло Лучків висловив надію на, що знання, які випускники отримали в Рідній Школі, придадуться їм в особистому та професійному житті. Їхні долі – це вічне вчительське хвилювання.

Так, дитинство – це безтурботна країна. Кожному з нас доведеться бувати в ній лише один раз. І скільки б ми не шукали цю країну на карті – даремно! Згодом стежка до цієї країни заростає дорослими турботами та проблемами. Як приємно згадувати молодші класи. І, власне, гості з безтурботного дитинства – наймолодші школярики – перегорнули декілька сторінок із шкільних років випускників. У свою чергу, вони обіцяли ходити у школу весело й завзято, бо ж на них там чекає справ багато. Щирим було захоплення та зацікавлення малят в ті хвилини, коли вони отримали подарунки на пам'ять від випускників.

Традиційно дзвенів дзвоник для винуватців свята – не голосно, як раніше, а трошки тихіше, ніби прощаючись. Відгукнувся цей дзвоник спогадами про суботні ранки, коли вони прокидалися, не додивившись своїх снів, згадкою про дорогу, якою йшли до школи. Цей дзвоник також говорив про тих людей, які підбадьорювали своїх дітей і часом нагадували їм про те, що знову Рідна Школа чекає на них. Це – їхні батьки.

Від батьків зі словом виступила п. Катруся Мамалига, висловивши щиру подяку вчителям за добре виховання української юні. А матурантам побажала доброї долі та міцного поступу в житті, висловила благословення від усіх батьків на працю, щастя та успіхи у молодому житті.

У народі кажуть: письменник живе у своїх книжках, художник – у картинах, скульптор – у скульптурах, а вчитель – у думках і справах учнів. Від учителів школи до учнів-випуск-



1 – Випускники Рідної Школи УНО Торонто-Захід 2011 року
2 – Опікун 11 класу п. Оксана Левицька вітає своїх вихованців
3 – Молодші школяри отримали подарунки від випускників
4 – 3 побажаннями від батьків матурантів виступає п. Катруся Мамалига

ників звернулася Світлана Гетьман, згадавши про те, що саме настав час вирушати в доросле життя добрими, повними сили та творити добро на довгій дорозі життя. Вчителі школи вручали матурантам квіти – незабутки, символ пам'яті, щоб вони нагадували їм про роки навчання у Рідній Школі. Виходили випускники зі свята пліч-о-пліч зі своїми наставниками. Вони йшли у майбутнє з усмішкою та, сподіваємося, несли у своїх серцях приємні спогади про дні, проведені у стінах нашої Рідної Школи!

Вже сьогодні ці молоді люди роблять перший крок у доросле життя і повинні знайти в собі сили, аби виважено і помірковано підійти до вибору майбуття. Тож нехай щедрою на добро та радість буде їхня доля.

Подяка вчителям, які підготували свято: Оксана Левицька і Світлана Гетьман; оформлення залу – Оксана Демчишин; технічна підтримка – Михась Стасів, випускник Рідної Школи.

*Оксана Левицька,
вчителька Рідної Школи
УНО Торонто-Захід*

Небувала виставка



Імпрезовий Комітет вечора герданів і музики. Зліва направо: членки ЛУКЖК – Зеня Симанів, Оля Далімор, мисткиня Марія Рипан, ведуча Марта Хомин, референт Музею ЛУКЖК Анничка Василик, Христя Татарська, Божена Іванусів, Ірена Хоптяна. Спереду Маріяня і Александра Василик, прикрашені герданами

Відбулася святкова виставка народного мистецтва з ініціативи Управи Музею ЛУКЖК Єпархії Торонто “Гердан”, присвячена українським піонерам у 120-ліття поселення в Канаді.

Свято відкрила музейна референтка Анничка Василик. Членки ЛУКЖК горді і вітаються, що під провадом референтки Аннички Василик чисельна громада познайомилася з Музеєм ЛУКЖК Єпархії Торонто та з експонатами нашої спадщини.

Експозиція Музею ЛУКЖК Єпархії Торонто – це цінність душевних почувань наших піонерок. Це історія нашого народу та народного мистецтва.

Велике спасибі та щира подяка всім, хто спричинився до здійснення музейного плану. Ми горді за працю, котра була проведена в минулому і проводиться далі тепер. Ми щасливі, що дітвора з Рідних Шкіл та Курсів Українознавства має нагоду відвідувати Музей ЛУКЖК Єпархії Торонто і поповнювати свої знання цінностями нашої історичної спадщини.

Щастя нам Боже у подальшій праці!

Присутня І. В.



Іван Миколайчук. Свято. Післямова до ювілею

**70-ліття Івана Миколайчука в Києві та на Буковині,
де він народився й виріс, відзначили по-різному**

**Сергій Тримбач,
кінокритик, голова Національної
спілки кінематографістів України**

На батьківщині митця витворилося справді народне свято! Тисячі людей вийшли на вулиці й майдани. Коли ми, гості, учасники ювілейного дійства, йшли до Музею-садиби Миколайчука в його рідному селі Чорторія, уздовж вулиці діти, юнаки, люди старшого віку тримали поєднані рушники. Кілометри рушників... І всі у вишиванках – від губернатора Чернівецької області Михайла Папієва і до найменшої дитини. Музики награвали мелодії, знайомі по фільмах за участю Миколайчука. Коли б і не знав, що воно й звідки, зрозумів би: ось із цього поля, із цього соціокультурного лона зродився митець. У Києві все було замкнено у просторі Будинку кіно й кінотеатру “Жовтень”, де відбулася й ще триватиме ретроспектива фільмів, театру ім. І. Франка. Миколайчука у столиці небагато, хоча ж є.

Ну є, так. Однак на Буковині Миколайчук – свій, він геній цього місця, він народний герой і прояв народного духу. У Києві ж митець є уособленням кіно для обраних, для втаємничених. Символ екранного мистецтва, що – видається іноді, з одчаю, – красивою легендою про часи, коли креативність українців у кінокультурі знову, після Довженка й Кавалерідзе, вибухнула на цілий світ. І потому згасла. Для широких глядацьких мас. Для високого начальства. Тотальна відсутність урядників на ювілейному вечорі в театрі імені Франка є красномовним тому свідченням. Не потрібне їм те кіно й та культура, що говорить мовою народу. Бо, за їхніми переконаннями (ніколи, звісно, у тому не зізнаються, боронь Боже), ніякого народу в Україні давно вже немає. Є керований через ЗМІ електорат, якому можна “втюхувати” будь-що, будь-яку половину. Раніше комуністичну, тепер необуржуйську.

Чомусь пригадався похорон письменника Григора Тютюнника в березні 1980-го, на Байковому цвинтарі у Києві. Григір пішов із життя сам, написавши у передсмертній записці: “Домучуйте когось другого, а все моє, що в мене є, спаліть”. Я стояв поруч Івана Миколайчука і бачив, як нестримно і страшно він плакав. Уже потому нагадалось: чи не й самого себе, заодно, оплакував?

Миколайчук не просто любив народ, його слово та його мистецтво. Він жив ним. Він чув його, умів



здобуватись на контакт. Не сварити, не давати нагірку, зайнявши доволі традиційну для українських інтелектуалів позу місіонера, а чи й месії. У своєму режисерському дебюті, “Вавилоні ХХ”, зіткнув у діалозі комуністичну утопію і погляд на неї власне народу. І утопія зробилась смішною й дикуватою. Нині компартійні бонзи знову розказують нам про “светліє далі”, мовою демонстративно не українською, не народною. Бо ментальність у них така – бачити в народі лишень біомасу, пластилін, з якого вони ліплять “нужних партії” ідеологічних монстриків.

Пригадується, як Юрій Ілленко оповідав про Іванову кінопробу на роль у “Тінях забутих предків”. “Він не хрестився, він – молився! Одразу стало зрозумілим, що він з того культурного, світоглядного шару, про який мали знімати фільм”. У тому й справа: щоби те зняти, мало кінокамери й хороших акторів. Треба, щоби люди говорили тією ж мовою, якою спілкуються їхні герої в житті, в реальності. Інакше на плівці лишиться тільки поверхня явища, бодай і блискуча, ба навіть красива.

Ювілей Миколайчука на Буковині довів: і в нас можливим є варіант, коли народ ставиться до митця по-сімейному – як до сина свого, як до брата, рідної, близької людини. Так і хотілося повторити ті самі слова: “Либонь, я вперше відчув, хто такий народ...” “Вражаюче, – сказав режисер Роман Балаян. – Івана тут люблять всі...” Справді всі – від губернатора до найменших буковинців. Безліч людей виявляли дивовижний і досі невтоленний інтерес до Миколайчука та його творчості. Українського кіномитця, такого обділеного увагою й повагою нині, це пробиває до сліз. І до простої думки: ось же воно, джерело нових витворів, нових мандрівок у глибини загадкової народної душі – яка тут,

у Буковині, одкрита світу, як, може, ніде в Україні.

Миколайчук чув у собі велику традицію національної культури, національного світобачення. Не випадково ж почав з ролі Тараса Шевченка у “Сні” Володимира Денисенка. І одночасно Іван Палійчук у “Тінях...”. Їхня феноменальність у тому, що заговорив до того без’язикий нарід. Мовою обрядів, ритуальних дійств, ярмаркових трагіфарсів. Пізніше, у “Пропалій грамоті” за Гоголем, зроблений Борисом Івченком за активною участю Миколайчука-актора й Миколайчука-концептуаліста, вдається виразити той самий ярмарковий сміх, що покривав усю площину життя Російської імперії – від народного низу до імперського верху. Це й не сподобалося, фільм в Україні не показували до 1987 року. Кого-кого, а імператорських височеств із імперських кабінетів “трогать не моги” – і до сьогодні так.

Миколайчук і справді “народний геній”, як сказав про нього Сергій Параджанов. Поставивши в один ряд із Довженком, який колись, у “Звенигорі”, першим у вітчизняному кіно, зумів зафіксувати й виразити поклади народної душі, історію народного світовідчуття.

Миколайчук любив не тільки рідну Буковину, а й Київ. Якось

я запитав його, чи не хотів би він перебраться на житло з Березняків на правий берег, у старе місто. “Що ви! – вигукнув він. – Ні за що не проміняю! Щовечора я милуюсь на Лавру, на золотий, божественний блиск церковних бань!” Разом з тим кіностудійний фабричний конвеєр гнітив його. Може, тому мріяв одного прекрасного дня покинути кіно й віддатися чистій літературі. Майже суголосно Шевченковому ідеалові: “поставлю хату і кімнату, садок-райочок посаджу...”. І в тім раю творити в режимі вільного птаха. Не збулося. Хоча необхідність особистісної свободи і є основним посланням митця нам, нині сущим...

А Київ таки дещо зробив. І книжку “Іван Миколайчук. Магія любові” (упорядник Марія Миколайчук, добір і підготовка текстів Лариси Брюховецької, до видання долучилися Державне агентство України з питань кіно, Національна кіностудія імені Довженка, редакція журналу “Міжнародний туризм”). Та іншу книжку, перекладну, – польської дослідниці Йованни Левицької “Повернення до коріння. Українське поетичне кіно” (зусиллями тієї ж Л. Брюховецької). І комплект із восьми Миколайчукових фільмів на DVD – відреставрованих, з коментарями...

У Чернівцях губернатор Папієв усерйоз говорив про можливість створення культурного центру імені Миколайчука і про створення пам’ятника. Кілька проектів уже є, хибують вони на тотальну ігнорацію місця, де бути пам’ятнику. Я ж закинув керівникам Буковини давню ідею Юрія Ілленка – Фестиваль поетичного кіно. У потенції – міжнародний. Чуєте? Той, де на екрані відбуватиметься діалог народів, народного мистецтва. Того самого, який і творився Іваном Миколайчуком.

“День”



Flower Fantasy

Замовляйте квіти в українській крамниці

Власник Любомир Левицький

365 Cawthra Rd. #6 Mississauga, Ont.

www.flowerfantasy.ca

Tel.: 905. 279. 2215

Студентів Острозької Академії нагородили за здоровий спосіб життя

В Острозькій Академії чотирнадцятий рік поспіль надається премія доктора Володимира Кузя “За здоровий спосіб життя” студентам, які не лише є яскравими представниками своїх факультетів у спорті та громадському житті, а й усіляко долучаються до пропагування здорового способу життя.

2011 року продовжила цю славу традицію, як і в попередні роки, представник української діаспори в Канаді, племінниця В. Кузя Віра Маланчій. Зазвичай стипендіатами є студенти, однак відтепер нагороджуються і співробітники університету, які займаються спортом, не мають шкідливих звичок та, найбільш важливо, своїм прикладом надихають студентів на те, щоб все було по-здоровому.

Цього разу стипендії вручено Іванові Оросу (гуманітарний факультет), Арсенові Малешу (економічний



Посередині Віра Маланчій, поряд ректор Острозької Академії Ігор Пасічник зі студентами

факультет), Ярославові Пахучому (факультет міжнародних відносин),

Іванні Тодавчич (факультет політико-інформаційного менеджменту),

Наталії Мирончук (факультет романо-германських мов), Ірині Гутнік (правничий факультет).

Серед професорсько-викладацького складу такими преміями нагороджено декана гуманітарного факультету, професора Василя Жуковського, старшого лаборанта кафедри політології Світлану Мацієвську, викладача кафедри англійської мови та літератури Олену Тишко та інженера з охорони праці Олега Оношка.

“Я розповідаю про Острозьку Академію та її активістів за здоровий спосіб життя і в Україні, і в Канаді, – ділиться враженнями представниця Фонду В. Кузя Віра Маланчій, – адже наша країна вимагає людей, які не байдужі до себе, до свого здоров'я і до майбутнього своєї країни. Здоров'я – це майбутнє нації”.

Анна Вакулєнко

Дякуємо за добро та милосердя!

17 років на Тернопільщині діє добродійна організація “Українська родина”, яку очолює кандидат педагогічних наук Ірина Найдух. Ця організація увійшла до Єдиного реєстру отримувача гуманітарної допомоги. Тож гуманітарні вантажі вживаного одягу, взуття, медобладнання організація розподіляє не лише на Тернопільщині, а й в інших областях України. 27 січня Злучений Українсько-Американський Допомоговий Комітет надіслав 11,289 кілограмів гуманітарної допомоги. А це – добротний вживаний одяг і взуття для чоловіків, жінок і дітей, лікарняне приладдя, обладнання, товари (підстилки для лежачих хворих, інвалідні крісла, ходунки, милиці та палиці), медичні книжки та брошури, разом 589 ящиків. До “Української родини” з проханням надати інвалідні крісла звернулися і ті люди з особливими потребами, які не є членами нашої організації, а також міські

лікарні Тернополя – №3 і швидкої допомоги. Обласний онкодиспансер попросив постільну білизну та підстилки для лежачих недужих, а обласна психоневрологічна лікарня – жіночий та чоловічий одяг, постільну білизну та ходунки. Надісланими у гуманітарному вантажі книгами та брошурами поповнив свій книжковий фонд Львівський Національний Медичний Університет ім. Данила Галицького. До благодійної організації й надалі надходять звернення з районних відділів соціального захисту, сільських голів виділити чоловічий, жіночий та дитячий одяг і взуття для малозахищених категорій людей та багатодітних родин. Тому наша праця тривала і впродовж червня.

Діти-сироти, хлопчики та дівчата з малозабезпечених і багатодітних родин, самотні люди похилого віку, інваліди, хворі, керівництво лікарень та медуніверситету щиро дякують за милосердя, турботу президентів Злученого Українсько-

Американського Допомогового Комітету д-р Ларисі Кий, п. Мотрі Бойко і всім, хто доклався до цієї доброї та шляхетної справи. Нехай Господь вас оберігає і здоров'я з небес надсилає на довгі та многі літа!

Коротко про нашу організацію. Ірина Найдух, голова Тернопільської міської благодійної організації “Українська родина” (з 1994 року), директор Міжнародного проекту “Від серця до серця” Фондації Девіда Слейда (США) (з 2005 року), нагороджена орденом Княгині Ольги III. Уже 17 років Ірина Найдух займається добродійністю в м. Тернополі та Тернопільській області.

Благодійна організація, яку очолює Ірина Найдух, за роки своєї діяльності допомогла тисячам соціально малозахищених людей, а також школам, медичним закладам через співпрацю з багатьма зарубіжними добродійними організаціями, проектами, родинами. Так, громадяни Великобританії Марія та нині покійний Андрій Матвійків з міста Бірмінгем з 1996 року співпрацюють з “Українською родиною”, надсилаючи гуманітарну допомогу – одяг, взуття, солодощі для дітей до свята Миколая. Родина Татарнюк (Ярослава та нині покійні її чоловік Михайло і сестра Оксана Єленюк) з канадського Ванкувера з 1996 року відправляли чимало одягу, взуття, літератури на адресу добродійної організації “Українська родина”. Нині Ярослава Татарнюк і Марія Матвійків, незважаючи на свій поважний вік, і надалі переймаються клопотами своїх співвітчизників, опікуються дітьми-сиротами з

Тернопільщини.

“Українська родина” також співпрацює з людьми доброї волі зі США і Канади.

З 1999 до 2004 року 1200 бідних дітей Тернопільщини отримували щоквартально матеріальну допомогу в рамках міжнародного проекту „Турбота про дитину”, а також кожних три місяці зорганізовували акцію милосердя “Подай руку ближньому”, якою охоплювали понад 800 самотніх людей похилого віку.

З липня 2005 року започатковано Міжнародний проект “Від серця до серця” Фондації Девіда Слейда, учасниками якого є 120 дітей-сиріт, напівсиріт, а також хлопчики і дівчатка з малозабезпечених і багатодітних родин.

“Українська родина” дбає не лише про матеріальне забезпечення дітей-сиріт, дітей з багатодітних родин, дітей, позбавлених батьківської опіки, а й про їх духовний розвиток. Тому проводить розмаїті акції до релігійних і державних свят, зорганізовує екскурсії до християнських святинь, містами України, у церквах відправляються спільні молитви за спонсорів. Волонтери “Української родини” створили гурток “Умілі руки”, де діти вчаться вишивати, а власні роботи з великим задоволенням часто дарують своїм спонсорам.

Галина Бачинська, Ольга Страмик,
Валентина Супрунюк,
Галина Шевченко, Ольга Козаченко,
членкині правління
Тернопільської міської
благодійної організації
“Українська родина”

Контакти:
“Українська родина”, вул. Живова,
11, кім. 310, м. Тернопіль, 46008
Моб. тел. 098 409 60 02 або (0352) 53
56 71 e-mail: myk.shot@gmail.com



Діти-сироти – члени “Української родини” з Іриною Найдух

Грузія має намір змінити свою назву

Влада Грузії закликає іноземні держави замінити назву Грузія англійською назвою Джорджія.

Про це заявила 27 червня на традиційному брифінгу заступник глави МЗС Грузії Ніно Каландадзе.

“Ми виступили з цією ініціативою давно і звернулися з офіційним письмовим проханням до багатьох країн, щоб змінити назву держави Грузія і офіційно іменувати країну англійською назвою Джорджія”, – сказала Каландадзе.

За її словами, першу відповідь отримали від Південної Кореї, де назву вже змінено на англійську.

“Для нас має особливе значення

рішення Кореї, оскільки багато наших друзів і прихильників, незважаючи на численні обіцянки, поки що не можуть здійснити це. Хоча ми розуміємо, що зміна найменування країни пов’язана з технічними і фінансовими питаннями”, – сказала Каландадзе.

Вона повідомила, що грузинська сторона продовжить роботу в цьому напрямі з тим, щоб усі держави стали називати Грузію Джорджією.

Раніше, 28 березня президент Грузії Михайло Саакашвілі заявив, що Грузія – найбезпечніша країна в Європі.

В ЄС підтримали ордер на арешт Каддафі

Верховний представник ЄС із закордонних справ і політики безпеки Кетрін Ештон від імені Євросоюзу привітала рішення Міжнародного кримінального суду видати ордер на арешт Муамара Каддафі, а також його сина Саїфа Ісламі і начальника розвідки Абдулли Саннуссі.

27 червня судді Міжнародного кримінального суду (МКС) у Гаазі оголосили про видачу ордеру на арешт лівійського лідера Муаммара Каддафі. Проте це рішення не



Лівійський лідер Муаммар Каддафі

змусить Каддафі відмовитися від влади, передбачають окремі політики світу.

Американка вийшла заміж у лікарні

Мешканка американського штату Мічиган 36-річна Кларис Гарт вийшла заміж за свого коханого, 41-річного Крістофера Беррі прямо у відділенні швидкої допомоги однієї з лікарень штату, коли в неї стався напад апендициту.

За словами самого Крістофера Беррі, його наречена відчула сильний біль у животі за кілька годин до початку весілля, яке повинно було відбутися поруч з будинком закоханих. Коли Беррі повіз свою кохану до лікарні, вона попросила його взяти із собою підготовлені до торжества обручки і заявила, що за всяку ціну хоче вийти за нього заміж.

Після прибуття в лікарню жінка пояснила персоналові, що хоче одружитися безпосередньо перед операцією, і співробітники медичної установи пішли нареченому й нареченій назустріч. Лікарі та медсестри організували для них

імprovізовану весільну церемонію, яку провела одна з працівниць лікарні, що виявилася посвяченою в духовний сан служителькою методистської церкви.

Весільною сукнею для Гарт стала блакитна лікарняна сорочка, а вельюном став шматок марлі, підготовленої для неї медсестрами. Крім вельюну, у нареченої навіть був букет жовтих троянд, а саму церемонію супроводжував весільний марш, який звучав з мобільного телефону медичної працівниці.

Родичів пари у відділення не пустили, проте Гарт змогла поговорити зі своєю матір’ю по телефону. За весіллям рідні та близькі спостерігали через прозорі двері відділення. Торжество тривало 40 хвилин. Після того, як священнослужителька оголосила Гарт і Беррі чоловіком і дружиною, молоду дружину відправили на операцію.

Рекорд за скрипку Страдіварі – \$15,9 млн.

Добре збережена скрипка італійського майстра Антоніо Страдіварі продана на аукціоні в Лондоні за рекордну суму 9,8 мільйона фунтів стерлінгів (15,9 мільйона доларів).

Отримані внаслідок продажу кошти підуть на допомогу потерпілим внаслідок спустошливого землетрусу і спричиненого ним цунамі в Японії.

Страдіварі виготовив цю скрипку у 1721 році. Її назва “Леді Блант”, бо в другій половині XIX століття вона належала Анні Блант, онуці поета лорда Байрона.

Унікальність цієї скрипки в тому, що впродовж майже 300 років на ній дуже мало грали, тож інструмент у невластивій для його віку гарній формі.

Імені покупця скрипки не розголошують.

Восстання “Леді Блант” була продана на аукціоні Sotheby’s 1971 року за рекордну тоді суму 84 тисячі фунтів.

Ціна, яку невідомий покупець заплатив за “Леді Блант”,

приблизно в чотири рази перевищує максимальну, яку будь-коли платили за скрипки роботи Страдіварі.

Скрипку виставив на продаж Японський фонд музики (Nippon Music Foundation), який є власником кількох інструментів Страдіварі і Гварнері.

Президент фонду Кадзуко Сіомі сказав, що продати окрасу колекції італійських майстрів примусили обставини: “Хоча ця скрипка посідала особливе місце в нашій колекції, потреби японського народу

після трагедії 11 березня показали, що всі ми маємо допомогти одні одним будь-якими шляхами”.

За словами президента фонду, кошти будуть негайно перераховані на потреби потерпілих.

Лондонський аукціонний дім Tarisio, який провів торги, назвав рішення фонду Nippon Music Foundation продати скрипку Страдіварі “жестом цілковитої шляхетності”.

“Леді Блант” є одним із 600 вцілілих донині інструментів, виготовлених Антоніо Страдіварі.



Еко-машина для Бенедикта XVI



Ще кілька місяців тому це вважали чутками. Цього тижня стало відомо: новий “Мерседес-папа-мобіль” має стати новим дивом техніки. Відтепер віруючі не дихатимуть вихлопними газами від машини Папи Римського.

У машині передбачено два двигуни: один бензиновий, інший – електричний. Рівно 60 хвилин

зарядки необхідно для того, щоб зарядити папа-мобіль. Експерти вирішили, що машина Папи має бути надійною, тому у випадку відмови одного двигуна можна буде завести бензиновий. Перша поїздка на лакованому білому автомобілі відбудеться під час вересневого відвідування Бенедиктом XVI Німеччини.